

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško
ve věci

žalobce: L. A., narozený „X“,
zastoupený zákonnou zástupkyní I. B., narozenou „X“,
oba bytem „X“,

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí,
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/16371-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 24. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/16371-916, se **zrušuje pro vadu řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2020, č. j. MPSV-2020/16371-916, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Most, ze dne 21. 1. 2019, č. j. 14875/2019/MOS (dále jen „správní orgán prvního stupně“). Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně snížil žalobci příspěvek na péči z 13 200 Kč měsíčně na 9 900 Kč měsíčně od února 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. V žalobě žalobce popsal dosavadní průběh správního řízení a dále uvedl, že jeho odvolání směřovalo pouze k jednomu bodu, a to nezvládání základní životní potřeby stravování. K odvolání předložil lékařské zprávy týkající se nezvládání této základní životní potřeby. V odvolacím řízení mu byla základní životní potřeba stravování uznána jako nezvládnutá, ale byla mu oduznána základní životní potřeba výkon fyziologické potřeby, ačkoliv tato základní životní potřeba nebyla předmětem jeho odvolání. Žalobce doplnil, že po celý rok mu s očištěním řitního otvoru pomáhá matka, rovněž ho každou noc budí a vysazuje na toaletu, neboť se sám nevzbudí, a probudil by se pomočený. Zdůraznil, že není plenován jen proto, že mu matka věnuje mimořádnou péči, aby mohl v tomto ohledu žít důstojně. Rovněž nemá zábrany a je schopný se vymočit i na veřejném místě.
3. Připustil, že jeho matka se jednání Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“) neúčastnila z důvodu dlouhodobé vážné nemoci. Všechny lékařské zprávy týkající se základní životní potřeby stravování však doložila. Netušil, že předmětem jednání posudkové komise budou i jiné základní životní potřeby, jinak by získal i lékařské zprávy týkající se dalších základních životních potřeb a nikoliv jen základní životní potřeby stravování. Trval na tom, že žalovaný postupoval protiprávně, neboť v odvolání nepřezkoumával pouze odvolací body.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh řízení s tím, že v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti žalobce na pomoci druhé osoby posudkovou komisi. Žalovaný trval na tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s právními předpisy, vycházel z objektivních podkladů, neboť posudková komise zasedala v odborném složení za přítomnosti odborníka z oboru psychiatrie. Vypracovaný posudek tak považoval za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek. Doplnil, že posudková komise měla k dispozici odborné lékařské zprávy a výsledky sociálního šetření nebyly zpochybněny. Odvolací námitce nezvládání základní životní potřeby stravování bylo vyhověno. Žalovaný dále uvedl, že posudková komise na rozdíl od posudkového lékaře správního orgánu prvního stupně neshledala objektivní důvod k nezvládnutí základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby. Tento závěr posudková komise zdůvodnila tím, že nezvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby nevyplývá ze sociálního šetření, v lékařských zprávách není uvedena inkontinence, žalobce dokáže včas použít toaletu, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očištění, hygienické pomůcky nepoužívá. K přezkoumání správnosti rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek odkázal na § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Trval na tom, že přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyžaduje veřejný zájem a jeho správnost nemůže být omezována uplatněnými námitkami, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. V replice ze dne 8. 7. 2020 žalobce poznamenal, že posudkový lékař posuzuje zdravotní stav žadatele na základě sociálního šetření a výpisu ze zdravotní dokumentace. Dále uvedl, že v protokolu ze sociálního šetření ze dne 25. 9. 2018 se doslovně uvádí, že: „Žadatel si potřebu uvědomuje, ale pokud potřebuje na malou, vykoná, potřebu kdekoli se právě nachází (např. parkoviště). Doma si na toaletu dojde přes den, v noci ho pravidelně matka musí budit a dovést ho na toaletu – pomočování večer. Po výkonu větší potřeby matka Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

utírá – neutře se dostatečně dobře.“ V lékařském nálezu MUDr. D. M. je uvedeno: „*Enkopresa zdá se vyřešena, nutný režim enuretika vč. Opakovaného nočního buzení jako prevence pomočení.*“ Žalobce připomněl, které činnosti se považují za schopnost zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby s tím, že není schopen v noci sám včas použít toaletu a ani přes den neprovede sám očistu. Tuto skutečnost žalobce doložil lékařským nálezem dětské neuroložky MUDr. A. D. ze dne 1. 7. 2020 s tím, že nezvládnutí základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby přetrvává.

Ústní jednání soudu

6. Zákonná zástupkyně žalobce při jednání soudu konaném dne 19. 5. 2021 poukázala na to, že není pravdou tvrzení žalovaného obsažené v jeho vyjádření k žalobě, že by nezvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby nebylo podpořeno obsahem správního spisu, neboť v záznamu o sociálním šetření ze dne 25. 9. 2018 se výslovně uvádí, že žalobce nezvládá očistu po vykonání potřeby, nemá stud a potřebu vykonat, kde ho napadne. To bylo podloženo i lékařskou zprávou pediatra MUDr. M. z října 2018.
7. Žalovaný se z daného jednání soudu omluvil.
8. Při jednání soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování lékařské zprávy MUDr. A. D. ze dne 1. 7. 2020. Z této lékařské zprávy soud zjistil, že u žalobce je nutná asistence při očištění řitního otvoru a že žalobce se není schopen sám obstarat.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Žaloba je důvodná.
11. Soud nejprve připomíná, že smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobce splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

12. Podle § 8 odst. 1 uvedeného zákona osoba (do 18 let věku), která vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.
13. Dle § 9 uvedeného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: mobilita, orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví, osobní aktivity a péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis (§ 9 odst. 4, 5 a 6 téhož zákona).
14. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Dle § 2 odst. 1 uvedené vyhlášky se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládnutí základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Dle § 2a uvedené vyhlášky pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
15. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**mobilita**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, chůzi po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, používat dopravní prostředky včetně bariérových.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**orientace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se časem, místem a osobou, orientovat se v obvyklém prostředí a situacích a přiměřeně v nich reagovat.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**komunikace**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dorozumět se a porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**stravování**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nápoj nalít, stravu naporcovat, naservírovat, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**oblékání a obouvání**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**tělesná hygiena**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**výkon fyziologické potřeby**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o zdraví**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky, pomůcky.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**osobní aktivity**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vstupovat do vztahů s jinými osobami, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí jako např. vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „**péče o domácnost**“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, obsluhovat topení a udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).

16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 12. 9. 2018 bylo zahájeno z moci úřední správní řízení ve věci opětovného posouzení nároku žalobce a výše dávky příspěvek na péči. Dne 25. 9. 2018 se v místě bydliště žalobce uskutečnilo sociální šetření, ze kterého mimo jiné vyplynulo, že jídlo si žalobce sám nevyfouká, chce jíst hned. Nedokáže si říct, že má hlad. Matka pozná, že má hlad tím, že žalobce přechází po kuchyni a hledá cibuli, kterou má rád. Z lednice si žádné jídlo nevezme, vezme si sám pouze pečivo, které zůstane ležet na lince. Matka jídlo připraví, dle potřeby nakrájí či ohřeje. Žalobce se nají pomocí lžice či vidličky sám, stravu si však nenakrájí. Vodu si sám natočí, z hrnečku či skleničky se sám napije, ale teplý nápoj si sám nepřipraví. Žalobci si potřebu na toaletu uvědomuje, ale

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

potřebu vykonat, kdekoliv se právě nachází. Přes den si doma na toaletu dojde sám, v noci ho matka musí budit, neboť jinak dochází k pomočování. Po výkonu větší potřeby ho matka utírá, neboť sám se utře nedostatečně. Podle posudku o zdravotním stavu žalobce ze dne 18. 11. 2018 dospěla posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Most (dále jen „OSSZ“) MUDr. E. P. k závěru, že žalobce nezvládá celkem sedm základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity. Na základě tohoto posudku správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 21. 1. 2019, č. j. 14875/2019/MOS, snížil příspěvek na péči z 13 200 Kč na 9 900 Kč od února 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 21. 2. 2019 odvolání, v němž nesouhlasil s oduznáním základní životní potřeby stravování. Konkrétně namítal, že je pouze konzument, není schopen si jídlo připravit, naservírovat či si ho vzít sám. Nezvládá konzumaci stravy v běžném denním režimu – snídane, oběd, večeře. Neřekne si, že má hlad nebo žízeň. Tato tvrzení podle žalobce dokládá lékařský nález z neurologie MUDr. A. D. i lékařský nález z psychiatrie MUDr. I. V.

17. Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaný si nechal v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů pro účely odvolacího řízení vypracovat posudek posudkovou komisí, který byl vypracován za přítomnosti odborné psychiatricky MUDr. Z. S. v nepřítomnosti žalobce dne 6. 1. 2020. V odůvodnění posudku posudková komise konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřeby orientace, komunikace, stravování, oblékání a obouvání, tělesná hygiena, péči o zdraví a osobní aktivity. Na základě posudku posudkové komise vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
18. Soud se zabýval námitkou žalobce, v níž nesouhlasil s tím, že jako zvládaná byla v jeho případě vyhodnocena základní životní potřeba výkon fyziologické potřeby vymezená pod písm. g) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.
19. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
20. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládnání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládnání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem poskytujícím specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládnání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.
21. K otázce posuzování nároků na příspěvek na péči se opakovaně vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, a to např. ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53, podle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

něhož posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Na danou judikaturu navazuje i další judikatura Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, judikoval: „V řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“

22. Soud v daném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise ze dne 6. 1. 2020 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti. Soud zdůrazňuje, že nemá pochyb o odbornosti komise a její způsobilosti hodnotit omezení žalobce ve vztahu k právní úpravě příspěvku na péči. Z posudku vyplývá, s jakými podklady posudková komise pracovala a že mimo jiné vycházela z lékařských zpráv zasláných žalobcem k podanému odvolání, a to z lékařské zprávy MUDr. A. D. ze dne 19. 2. 2019 a MUDr. I. V. ze dne 5. 2. 2019, a dále z posudkového spisu OSSZ, spisu odvolacího orgánu a sociálního šetření ze dne 25. 9. 2018.
23. Soud podotýká, že na základě místního šetření dospěla posudková lékařka OSSZ MUDr. E. P. k závěru, že došlo ke zlepšení zdravotního stavu žalobce, a proto byla základní životní potřeba stravování oduznána. Žalobce podle tohoto posudku nezvládal sedm základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, výkon fyziologické potřeby, péče o zdraví a osobní aktivity. Podle posudku posudkové komise ze dne 6. 1. 2020, který si nechal žalovaný vypracovat v odvolacím řízení, žalobce nezvládal rovněž sedm základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péče o zdraví a osobní aktivity. Posudková komise tak u žalobce opětovně konstatovala, že žalobce nezvládá základní životní potřebu stravování, avšak shledala, že žalobce je schopen zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, neboť tuto základní životní potřebu žalobce vykonával v přijatelném standardu (nejedná se o trvalé každodenní pomočování a nenosí inkontinenční pomůcky). Posudková komise konstatovala, že nenašla objektivní funkční korelát k samostatnému nezvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby, žalobce neměl deklarovaný organický podklad, přičemž dle vyjádření psychiatra docházelo pouze k občasnému pomočování.
24. Soud nepovažuje odůvodnění posudkové komise o tom, že žalobce zvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby v přijatelném standardu, za dostatečné. Je třeba zdůraznit, že posudková komise nijak nereagovala na skutečnosti obsažené v záznamu o sociálním šetření ze dne 25. 9. 2018, že žalobce není schopen provést dostatečně očistu řitního otvoru po vykonání potřeby. Soud nemohl rovněž přehlédnout, že posudková lékařka OSSZ MUDr. P. jak v jejím posudku ze dne 18. 11. 2018, který byl vypracován v rámci tohoto správního řízení, tak v jejím posudku ze dne 28. 11. 2015, který byl podkladem pro dřívější řízení o nároku žalobce na příspěvek na péči, vždy shledala Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby žalobcem za neovládanou. Nutno též poukázat na to, že se zdravotní stav žalobce od doby, kdy bylo uznáno, že neovládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, nijak nezměnil; žalobce nadále trpí autismem se středně těžkou mentální retardací (celkové IQ 49), vývojovou dysfázií s poruchou komunikace (byť se známkami parciálního zlepšení – pozn. soudu) a poruchou aktivity a pozornosti. V neposlední řadě lze poukázat též na to, že posudková komise učinila závěr o tom, že žalobce zvládá uvedenou základní životní potřebu, aniž by žalobce při jednání osobně vyšetřila, a učinila si tak samostatný názor na zvládání základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby na základě osobního vyšetření žalobce. Ze shora popsanych důvodů byla posudková komise povinna se podrobně vyjádřit k tomu, zda má žalobce dostatek duševních, smyslových, mentálních a tělesných funkčních schopností, aby zvládal základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby. Posudková komise tedy byla povinna přesvědčivě odůvodnit, z jakého důvodu žalobce zvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby, a to s ohledem na závěry sociálního šetření ze dne 25. 9. 2018 a výše specifikované posudky posudkové lékařky OSSZ MUDr. P. Bylo též nezbytné, aby posudková komise popsala, jakým způsobem se zdravotní stav žalobce zlepšil natolik, že žalobce již zvládá základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby.

25. Pochybnosti o správnosti závěrů posudkové komise o zvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby u žalobce plynou rovněž z lékařské zprávy MUDr. A. D., dětské neuroložky, ze dne 1. 7. 2020, podle níž je nutná asistence při očištění řitního otvoru, žalobce není schopen se sám obstarat. Přestože uvedená lékařská zpráva byla vyhotovena po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, dle přesvědčení soudu tato lékařská zpráva deklaruje neschopnost zvládat předmětnou základní životní potřebu v přijatelném standardu i za období, ve kterém byl zdravotní stav žalobce hodnocen posudkovou komisí. Proto provedení lékařské zprávy MUDr. D. ze dne 1. 7. 2020 jako důkazu v soudním řízení správním nebylo v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť popisuje (ne)zvládání základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby i k datu vydání napadeného rozhodnutí.
26. Na základě výše uvedeného dospěl soud k závěru, že posudek posudkové komise ze dne 6. 1. 2020 nelze považovat za úplný a přesvědčivý. V důsledku toho pak soud shledal, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se neměl spokojit s nedostatečně odůvodněným posudkem posudkové komise, nýbrž měl vyžadovat doplnění posudku. V této skutečnosti soud spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
27. Soud proto uzavírá, že žalobu vyhodnotil jako důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Soud současně v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
28. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný nebyl ve věci úspěšný a žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 19. května 2021

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)